

Životopis - Iveta Clarke

Iveta Clarke se narodila ve Staré Boleslavi v Brandýse nad Labem 24. 9. 1963. Žila s maminkou Vlastou Slavikovou, tatínkem Jaroslavem Chlupem a bratrem. Prožila krásné dětství s dobrými vztahy v rodině i ve škole.

Než emigrovala, neměla moc možností vycestovat, v rámci studia se však podívala do Paříže. To pro ni bylo první setkání se západním světem.

Vystudovala ekonomii s červeným diplomem. Když dokončila univerzitu, poprvé začala uvažovat o emigraci. Toužila žít podle svého. Emigrovat se jí podařilo v roce 1987.

Využila své příležitosti a v červnu emigrovala. Jako dárek za promoci odjela na zájezd do Jugoslávie. Tam se spojila se svým bratrancem, který emigroval rok před ní.

Odjela do Záhřebu, kde dostala průjezdní vízum přes Rakousko. Ještě než vlak projel přes rakouské hranice, byla chycena kontrolou a musela opustit vlak. Podél kolejí se jí podařilo dojít za rakouskou hranici a opět nastoupit, poté pokračovala v jízdě do Vídně. Svě rodině v Československu o ničem nedala vědět.

Když se dostala do Vídně, pocítila velkou nejistotu, ocitla se v úplně neznámém prostředí a nevěděla, co ji čeká. Poprosila proto o pomoc bratra svého známého Jana Brabence. Ten ji se svou ženou vysvětlil, co má dělat. Nasměřovali ji do bývalých kasáren, tehdy uprchlického tábora.

Tam byla přijata. Poskytli jí sdílené ubytování a měla k dispozici vše základní co potřebovala.

V uprchlickém táboře prošla standardní přijímací procedurou a musela strávit několik dní v izolaci kvůli případné infekční nákaze. Následně absolvovala „interview“, ohledně důvodů její emigrace. Poté čekala na rozhodnutí o přijetí rakouského azylu. Nejdříve chtěla požádat o přijetí do Kanady. Na kanadském velvyslanectví se dozvěděla, že do Kanady přijímají hlavně ruční a potřebné profese, tedy tesaře, holiče, truhláře atd.

Dostala radu, aby se za někoho s touto profesí vdala. Potkala muže, který také potřeboval emigrovat, shodou okolností byl tesařem a čerstvě rozvedený. Rozhodli se tedy uzavřít sňatek. Celý proces trval dva měsíce. Poté se oba konečně vydali na kanadské velvyslanectví aby požádali o azyl, jejich naděje ale brzy pohasla. Ambasáda byla na celé léto uzavřena. Zaregistrovali se tedy na ambasádě americké.

Na základě informací od bratrance očekávala, že procesy v Rakousku budou trvat zhruba dva měsíce, nakonec v něm strávila dva roky. Iveta si tam i našla práci v penzionu. Myla nádobí, vařila a dělala podobné domácí práce. Její muž pracoval jako tesař takže také vydělával.

Do Ameriky odletěli v lednu 1989, poté co jim byl udělen azyl. Po přiletu se jich ujal manželův nový zaměstnavatel. Poskytl jim pokoj a manželovi práci. Měsíc poté si našli vlastní byt a s novou znalostí angličtiny z americké školy si Iveta našla práci v

pekárně. V následujícím období se přestěhovali do domu a očekávali spolu dítě. Žilo se jim dobře.

Komunikace s rodiči v době emigrace byla velmi těžká nejen kvůli omezeným komunikačním prostředkům, ale hlavně kvůli výsledkům, které museli její rodiče podstoupit kvůli emigraci své dcery. Mezitím v Česku probíhaly protesty a nakonec na podzim přišla sametová revoluce. Narodil se jim syn a v Americe zůstali ještě dva roky. Díky vzdělání a znalosti češtiny dostala práci v USAID (Česko-Americký podnikatelský fond). Její práce ale postupem času vyžadovala návrat do Česka. Ze začátku bydlela u svých rodičů se svým synem. Nakonec zavolala z Česka svému manželovi v Americe, že se už nevrátí, poté se rozvedli. Se svým synem žila v Mladé Boleslavi.

Její práce pro USAID vyžadovala, aby dělala rozhovory s lidmi. To ji nakonec přivedlo ke coachingu. Momentálně žije v Praze a coachingu se věnuje již dvacet let. Za vše, co prožila, je velice vděčná, ale jejím domovem bude vždy Česko.

Zpracovali studenti Gymnázia Paměti národa